

ΔΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΧΑΝΣΕΝ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΟΝ Αύγουστο του 1870 αποφάσισα με νεφελούς φίλους μου να ξαννο ένα ταξίδι στη Νορβηγία. Άρρηκτα μινια κωλύσεων χωρή στη Χριστιανία, κατόπιν χωριότιζαμε. Έγώ τότε τραβήξο για τη μαγευτική λίμνη Ρανσφωρ, για την οποία είχα ακούσει να μου μιλούν με τόσο ενθουσιασμό.

Δεν είχα ξαννο άλλον μαζί μου να' ατέ προηγή τη γλώσσα του τόπου. Μόλις απομακρυνθήκαμε από την πόλη, άρχισα μια δυνατή βροχή και μια πυκνή ομίχλη σκέπασε τη γύρω έκταση. Είχε άρχισιν επί πλέον να σκοτεινιάζει, γιατί πλησίαζε η νύχτα.

Βρισκόμασιν σε πολύ δυσκολή θέση. Δεν ήθελα τι να κάνω και δεν είχα πού να καταφύγω. Περιχρυσόσα στο κοιμητήριο, με την έλπίδα πως βρισκόσα στο δρόμο ξαννο άσπλο, πριν περυσίνο από τη βροχή.

Έξωκα στο βάθος μιας δεικνωστικής περσικήσιν ένα φωτισμένο λαμπρόν. Επιστρέψαμε το βήμα μου και γυρνώντας εκεί, είδα πως ήμουν μπρος σ' ένα ξύλινο σπίτι. Έξωκα ξα τότε την αγγλιστική πόρτα και πληρώθηκα μέσα, γιατί προηγή τη γλώσσιν των κατοίκων.

Ανοίγοντας την εισεστική θύρα, μπήκα σε μια αδειανή αίθουσα, πού το πάτωμα της ήσαν από ξύλα έλατο και σκεπασμένο με δερμα παχύνον. Η ταράτσα ήταν γυμνή και σ' ένα μεγάλη μεγάλη έστιασε στη μέση. Άνοιξα στο τραπέζι βρισκόσιν ένα ανοιχτόκαρμένο λαμπρόν, μια χρυσή σέλινα πλά και μια χρυσόσκαρφαλα.

Πριν άνοιξη λάβω τον χώρο να κοιτάξω κατά γύρω μου, άκούε η πόρτα και στο κατώφλι φανερά ένας άνθρωπος άνηρτα, με κοντό σακάκι και παχύνον ζώνον.

Με κοιτάζει περιχρυσόσιν και με κοιτάζει :

Μιλάτε νορβηγικά ;
Τού αποκριθήκα σ' ένα άρρηκτο νύχι και φησίζα μερικές λέξιν γεφυρώνον. Έξωκα όμως η όψη του ίδιούσιν του σπιτιού φωτισθήκε από χέρι.

«Ε, ίσως!» με φώναζε, δεν γνωρίζετε τον Κάρολο Νορβέγ της Αουγις φρονιάς ;

«Άρσως αναλήθηκα κατάληκτος. Ό άνθρωπος αυτός με τη μαγευτική φωνή γυναικά, το όμορρο πρόσωπο και τ' άσπλο μάλια, ό άδωνάσινος και πρόφα γεφυρώνος, ήταν ένας από τους πιο όνομα στούς Δανούς άδωνάσινος.

Τόν είχα δει στην αλή της Κορυφής και τόν είχα θάνασιν για την άδρή συμπεριφορά του, για το πνέμα του και για τις χαριόποιες του στίς διαγίες στρατιωτικές έσπεριδες. Ομοίωσα μάλιστα, ότι σε κάποιο επίσημο άνωστικό χορό είχε τομήσει να άπνε άδνη αίσθηματις φιλοφρονήσει σε μια άνωστική ηγεμονίδα.

Σε θυμάσιν, αγαλήτι μου Κάρολε, τόν είπα σφίγγοντας το χέρι του, και χροίμα περιβόλεις πού σε ξαναβλέπω συνανό...

«Ζωντανό!» αποκριθήκε με μια βαθιάτη κατήγεια. «Υπάρχουν στιγμές, κατά τις όποιες άγνοώ αν είμα ζωντανός ή νεκρός. Πέρασιν είκοσι χρόνια τώρα άφωσιν πληρώθηκα στη μέση του 'Ταττον και αυτά τά είκοσι χρόνια μου φανταίν διόλωση άδωνος.

«Πόσο είμα σφίγγουσιν πού σε ξαναβλέπω, πάλες μου σφίτρες!

«Άλλομονο! φησίζος φέροντας το χέρι του στο χεράκι, πού αλίστε το στολίζω όφρατίμα ξαννά μάλια.

«Επειτα μίσημα για διάφορα άλλα ζητήματα και ξαναγύρασε από νού μας πράγματα ληρομνημένα.

«Άλήθεια, τόν είπα σε μια στιγμή, καλόθα για γυναίχη ή για φέμα είν' αυτή ;

«Όχι. Είνε η μόνη κατόπια μου, πού άπάντησε.

«Πώς! Μένεις πάντα σ' αυτό το μοναχικό μέρος. Μήπως άποφασίσε να γίνης έρημιτής ;

«Σώπα, για το Θεό! Δεν έσπινε πούσ σ' άκούει... τράβηξα κατάληκτος, άπαύσοντας το χέρι του με μια νεανική χιμήρα άπ το τραπέζι, σάν νάχε πάσει άναμμένο κάρβουνο. Επειτα γύρασα ένα ποτήρι με χροί και το ήπιον ποσφύρτι.

Έξωτες βέβαια, πού είπε σε λίγο, ότι ο γάμος μου με την όφρα μου ξαδέλφη Μαρία Λούζα Μπαλόνγ ματαωθήκε. Άγνοείτε ό μος το λόγο...

Νομίζω, ότι αίτια ήσαν η ασυλλόγησι συμπεριφορά σας άπέναντί της.

«Δεν έχετε δίχη. Η μνηστή μου ήταν ξυλάρα και αλαζονική... Αισαλογέται σ' αυτό, τού αποκριθήκα, γιατί στίς έξωσιν έδωσατε πάντα να φανεί ένα άγαντο δαχτυλίδι, το όποιο την έκανε να ξηλείη.

«Το δαχτυλίδι! Ό, πη μου μίλατε γ' αυτό, πού αποκριθήκε με φωνή έσπωση. «Άκούσε με, αν έχετε την έσπονη, και τότε θα καταλάβετε γιατί της έδωσα ένα έτοι και γιατί άφησε τόν κόσμο να ήθελα να ταρώ σ' αυτή τη μοναξιά, άσιν δεν θα μου χαμογέλασε ούτε πρόσωπο γυναικάς...

Κι τότερα από μια μικρή σκέψη άφης να μου διαγείτα την παλαιά ιστορία, πού η έσπιν ότι δεν είπα ίσως σπασί το μάλια του ό διστυγμένους φίλους μου...

«Η Μαρία Λούζα κι' έγω, άρχισα να μου λέε είμαστε άπομασμένοι να παντρευτούμε, όταν έκρησθήκε ο πόλεμος. Πέρασε να αμολήσιν ότι την άφησα πούσ μου χωρίς μεγάλη έλπίη, γιατί από την έσπη των αρραβόνων μας είχαμε βεβαιωθεί πως δεν είμαστε γεννημένοι ο ένας για τόν άλλον... Υπαρξήκαμε στο σπασί του στρατιώτ Κρόγς και έλαβα μέρος στην άμυντική έστίνη μάχη του '1 σεντ. Είχα παρατάξει το λόγο μου στην λαλιόθα κατό σ' ένα νεκροταφείο, στο όποιο έπρε να διασπέντα αυτή τη στιγμή μια νεκρική κοκλή. Είχε πεινάει κάποια γυναίκα της άριστογυναικάς και πληγών να τη θάψω. Έγώ, βέβαιοντας νύχρηται η νεκρή σπασεία, διάταξα τους στρατιώτες μου να έδωσιν το γένο να άφησιν άδωα να περάσι το φέτιγο της νεκρής, πού ήταν σκεπασμένο με λευκά λινάδια και πού το σπασί δεινα νέες κατέλλε με σπινάσιν από ό μωρώντας...

«Όταν η κοκλή πηγή στο νεκροταφείο, άρχισαε το πόν. Η μάχη, πηρήσε σκληρή και πεισματοδής. Έξωκα να σφίρα σφίριζε δίπλα μου να με χτύπησε πούσ από το χεράκι μου, άσπιδός κατό από το κατέλλο... Ζαλώσιν, κλονήσιν και' έλασα λιποθυμώσιν...

Άγνοώ πούση όφρα έβρινα βρισκόμενος σ' εκείνο το λήθαργο. Όταν ανηλθα, είδα ότι βρισκόμασιν μέσα σ' έναν όφωτο δάλοο, πολυτέλειστα διακοσμημένο με χρυσόσπινες τάχτες. Ήμουν άνωσινόμενος σε μια πολυθρόνα και δίπλα μου είχαν βάλει το κατέλλο μου. Λίθα νόμισιν ότι κάποιο βιστοδός το χεράκι μου και το στήριζε όρθο με τα χέρια του.

Σίχισα τα μάτια μου και είδα μια να λευκοσπινένη και έξωσιν καί όμορφη. Είχε μια άγγέλχη φροσπινον, άπείνε πού άναγιν σ' ένα πούσ μουρε καίνε να ιδή. Είχε νορμωσινά νεράιδας, γέμα αγαλματίνα και λλοσινά ξαννά μάλια πού καμάτιζαν στούς ώμους της. Ποτέ δεν θα ξεχάσω το όφωτο έκνινο πρόσωπο, γιατί πού μένιν ανεξάλεπτη ή είκοσι του. Προσπάθησα ν' άνασπρωθώ, αλλά έβρινη μ' ένα νεύμα πρεφρό και σπωγικό πού άπαύσιν να νενηθό...

«Πού είμα ; ρώτησα.

«Κοντά μου, είλε. Δεν σου άρχει αυτό ;

Φύλησα το χέρι της και της είπα, κοιτάζοντάς την τριφερά :

«Ομοίωσα ότι πληρώθηκα από μια σφάρα κοντά στο νεκροταφείο. Τι άπώνιν όστερα ;

«Εκείνη δεν αποκριθήκε στην έρώτησί μου.

Μ' άγαπάς ; πού είπε μου.

«Ό, ναι, χίλιες φορές! Μονάχα σάς αγαπώ!...

«Ναι, πού είμα πληγμένους και πούσιν να πεθάνη...

«Κι' έσύ ; της αποκριθήκα χαμογελώντας.

«Έγώ έχω πεθάνει καί και η ψυχής μας θα ένωθον στην άνωσιν... μ' άπώνησε και πού πέραςε στο δάχνιλο ένα ύπνοχο άγαντο δαχτυλίδι πού φορούσε. Την τραβήξα κοντά μου και τη φιλήσα.

«Ένας άγνοστος αρραβώσις πληρώθηκα ιστορία μου...

Κάρολε, Κάρολε! πού φησίζος έστειν.

Τι, έφρις λοιπόν και τ' άναμά μου ; Καί το διζό σου όνομα πού είνε, τη ρώτησα.

«Τομα με λένε. Μά πη με ρώτας, αν μπορώ να σου πω περισότερα.

Πήρα το χέρι της και τσούφιξα άπάντι στην καρδιά μου. Έξωκα

Θέ σου !... «Ηταν ή 'Ιουα !...»

τὸ τραῦμα μὲν ἄρχισε νὰ μὲ πονεῖ γὰρ ἔπειτα λιποθυμῶς...

Ὅταν ξύπνησα, ἦμουν μόνος μου, ἐπιλωμένος ἐπάνω σ' ἓνα τόφο ποὺ μικρὸν νεκροταφεῖον, κοντὰ στὸ ὁποῖο τραυματίστηκα.

Ἦ ἀπαισία μου λοιπὸν ἦταν ἀνεπὶ ἑξέρῃ; Ἀλλ' ὅχι, γιατί φορούσα ἀ-
ζώμην στὸ δάχτυλό μου τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀγαπίου ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἡ
Ἰουλιὰ.

Δοκίμασα μὲ κόπο νὰ σηκωθῶ καὶ διεσπάρθην ἀμέσως στὸ γει-
τονικὸ μέγαρο ποὺ ἦναι στὸν κόμην τοῦ Ἰοστέν. Αὐτὸς μὲ δέχτηκε
μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνθουσιασμόν ποὺ χαρακτηρίζει ὅλους τοὺς κα-
ταύρους ἐκείνων τῶν μερῶν. Πενθημεροῦς γὰρ ἦταν πολὺ θλιμμένος.
Ἀναγνώρισε πὺς ἦμουν ὁ ἀξιωματικός τῆς προτομαίας ποὺ εἶχα δια-
τάξει τοὺς στρατιώτες μου νὰ ἀνοίξουν πύρραμα γιὰ τὴν καρδιά καὶ
νὰ ἐνθαρτίστην θεομὰ, γιατί ἡ πεθαιμένη ἦταν κόρη του.

— Ἐχασα τὴν ἡσυχία μου μαζί της, ἀναφώνησε κλαίοντας. Ὡ,
ἦταν τόσο γλυκεία καὶ τόσο ὁρῶα ἡ φτωχή μου Ἰουλιὰ...

— Τί λέτε; ἀνταρᾶ, Ἰουλιὰ λεγόταν ἡ κόρη σας;

— Ναι, κύριε, ἀποφάνθηκε ὁ κόμης. Κιττάζετε ἐδῶ τὴν ἀγγελὸν ἔχασα...

Καὶ ἀνασπρόντας ἓνα παρὰ πύρραμα, ποὺ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τῆς
κόρης του, θεὸς μοῦ... Ἦταν ἡ Ἰουλιὰ... Τὸ ἴδιο φρεμβαστικὸ βιβλι-
ομ, τὸ ἴδιο χαρτοκιττὸ πρόσωπο, ἡ
ἐξοχὴς μπροστινὴ, τὰ μαρμα-
ρίνια στὸ λαμπρὸ ὄμοιο τοῦ αὐ-
τοῦ της...

— Κιττάζετε, κύριε κόμης, αὐτὸ τὸ
δαχτυλίδι, ποὺ εἶπα τότε.

Ἐξείνος μὲλεις τὸ ἀντίκρισε, ἀφη-
γῶς ἀμέσως τὸ παρατάσσει καὶ μὴ
φανερὴ ἀναγνώστην ζωγραφίστηκε στὸ
πρόσωπο του. Ὡς ποὺ ἀπάνω μου γιὰ
νὰ τὸ πάρῃ καὶ ἀνεφάνισεν μὲ ὄψη:

— Τὸ δαχτυλίδι τῆς κόρης μου.
Μὲ αὐτὸ τὴν ἔθαψα... Ὁ τάφος ἐ-
στειλῆκε ἀπὸ τοὺς ἀνάνθρωπους στρα-
τιώτες σου...

Ἐνῶς πάλιν ἐσκέπασεν τὰ μάτια
μου καὶ φανερὸς ἰαγρὸς με κατέλαβε.
Τὸ μικρὸ γλυκὸ χεῖρ τοῦ νεκροῦ
φαντασμοῦ ἔπαιε ἐκείνη τὴ στιγμή
τὸ αἰσθῆναι γὰρ ἓνα τραγικὸν καὶ αἰθε-
ρὸν φῶς ἀγγίζει τὰ χεῖρ μου... Ἐ-
πεισά κατὰ ἀνάσθητος καὶ μὲ μετέφε-
ραν σ' ἓνα νοσοκομεῖο.

Ἀπὸ τότε αἰσθάνομαι πάντοτε τὸ
ἀσπαστὸ αὐτὸ χεῖρ πάνω στὸ δικό μου.
Τὸ ἴδιο αὐτὸ ἀσπαστὸ χεῖρ ὅταν ἔπειτα
εἶδα τὴν ἑξαδέλφη μου, μ' ἔπαιε καὶ
μ' ἐσκέπτετο δυνατὰ, σὺν νὰ μοῦ ἔλεγε
ἐμὴν τὴν παντρεμένη. Ἀναγνώστηκα
τότε νὰ γέγω ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ
γάρῃ ἐδῶ γιὰ νὰ ταῖσά μαζί μὲ τ'
ἀντιπὸ μου. Ἐπὶ διαλύθηκαν οἱ ἀρ-
χόντες μας...

Ἐνῶς μιλῶνς ὁ Κάρλος Χολβέργ,
γινώσκων ὅλονα πὺς γλοιὸς καὶ φαν-
οὺς πολὺ τραγικῶς.

— Ἦ ζωὴ, ἐξασκοῦσθαι, δὲν ἔ-
χει πρὶ ἀλλήλων γιὰ μένα. Εἶνε γε-
μάτη φόβος γὰρ ἀνησυχίας, φρενὴ καὶ
ἐμψύχιστος. Κάθε φορὰ ποὺ αἰσθάνομαι
τὸ ἀσπαστὸ αὐτὸ χεῖρ, νομίζω πὺς θὰ
πεθάνω... Ἐδῶ μέσα στὴν καρδιά μου, κοιμῶμαι ἕνα πόνον δυνατὸ, ποὺ
δὲν θὰ πᾶρῃ, παρὰ μόνον ὅταν θὰ πεθάνω...

Καὶ ὁ δυστυχισμένος μου φίλος, ἀπελθὼνς τὸ πρόσωπό του μὲ
τὴ χεῖρα, ἄρχισε νὰ κλαῖ σὺν παιδί.

Ἄντε! ἀπὸ τέσσερες μῆνες, ὅταν γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου,
μετὰ ἓνα πολὺμερο ταξίδι στὸ Χαμπερφόρτ, διάβισα στὸν «Ἐσπερινὸ
Ταχυδρομίου» τῆς Νορβηγίας, ὅτι ὁ Κάρλος Χολβέργ αὐτοκτόνησε...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Ὁ μαρκήσιος τῆς Γαλλίας ντὲ Μαριβὼλ, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει σὲ
μὴ μάχῃ τὸ δεξιὸν χεῖρ, γυριζόμενος ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία, ζήτηρε
λίσινα χεῖρ ἀπὸ τὸ Λονδὸνικὸ ΙΔ'.

— Νὰ ἴδωμε! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλῶτα, εἶπε τότε μὲ ἱερηνήσαντα καὶ πεδισμὸν ὁ μαρκή-
σιος, ἂν ὅταν μὲ στείλῃτε νὰ λολιῶμαι
κατὰ τὸν ἔθρονον, σὰς ἀπαίτῃται σ' ἐγὼ
μὲ τὰ ἴδια λόγια, σήμερον δὲν θὰ
ἦμουν κοινολόγος!

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἀξιοπρεπὴς αὐτὴ ἀ-
πάντησις συνετέλεσε, ὥστε νὰ ἐκτελε-
σθῇ ἀμέσως ἡ αἴτησις τοῦ μαρκήσιου.

ΤΑ ΜΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἔνα παλιὸ σατιρικὸν περιοδικόν. Πὺς ἐξεδόθη το «Νικελ».
Ὁ χρηματοδότης του. Τὰ ἔξεδε τῆς ἐκδόσεως καὶ ἓνα... γχι-
στέται! Ὅπου αὐτοκτονεῖ ὁ Ἀρεμάνιος. Μὴ ἀνυλάξεται
τῶν συντακτῶν. Ἦ ἱερὰ ὄργη τοῦ κ. Παγανέλη. Ἦ ἐκλογικὴ
ἀπετυχία τοῦ κ. Πόπ.

Πρὸ σαράντα ἔτων ἐξεδίδετο στὴν Ἀθήνα ἓνα ἔξιστο φύλλο, τὸ
«Νικελ». Τὸ ἐξεδίδαν ὁ Πόπ, ὁ Λάσκαρης, ὁ Τίμης Μορατίνης καὶ
ὁ Δημ. Χατζοπούλου «Μαφί».

Τὰ ἔξεδε τῆς ἐκδόσεως τὰ ἔβαινε ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Ἀγ-
γελοπούλου Ἀθάνιος, ἱατρός καὶ δημοτικὸς συμβούλος.

Τὸ φύλλο αὐτὸ ἐργαζότανε κάθε Σάββατο ἀπὸ τῆς 9 τοῦ πρωῦ ὡς
τὸ μεσημέρι στὸ τυπογραφεῖο. Στῆς 12 ἀκριβῶς τελειοῖτο ἡ σύνταξις
τοῦ φύλλου, γιατί τὴν ὥρα αὐτὴ ἦταν ἔτοιμο τὸ ἑβδομαδιαῖον γυμνα-
στικόν, τὸ ὁποῖο παρέθετε ἐπίσης ὑποχρεωτικῶς, ὡς καὶ τὰ ἔξεδε τῆς
ἐκδόσεως, ὁ μακαρίτης Ἀγγελοπούλου.

«Νικελ» εἶχαν ὀνομασθεῖ τὸ φύλλο
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης εμφανίσε-
ως τοῦ νομίσματος νικελ, ἡ ἐκτελὸνς,
ὡς καὶ εἶχε φάλλει σὲ μὴ ἐπιθεώρησιν
τοῦ ὁ μακαρίτης Μαίρη, δι' ὃ καὶ
μαζιλαροῖτο ἀγρίως, μὲ μὲ τὴ
συνεργατρία του, τὴν... θ ε ἰ α ν Ζαν-
ταρῆς.

Τὸ τί ἐγράφετο στὸ «Νικελ» δὲν ἦ-
ταν δυνατόν νὰ τὸ σκεφθῇ σκεπτικῶς
καὶ φιλήσυχος αὐτός, ὡς καὶ ἔλεγε ὁ
Λάσκαρης. Ὅταν οἱ συντάκται του
δὲν εἶχαν νὰ γράφουν ἄλλο τίποτε, ἐ-
σπινθίζαν τοὺς φαυλοὺς του.

Ἔνα Σάββατο, ἐνῶ ἱστοριογεο-
μεῖτο το «Νικελ», ἐγνώσθη ὁ πνεύμος
στὴ Βουλγαρίᾳ ἐνὸς γυναικὸς ἀθη-
ναῖκῃς τῆς ἐποχῆς, τοῦ Ἀρμὰ
νίου.

Ἦ αὐτοκτονία αὐτὴ εἶχε γίνῃ...
ἐγκαίρως, γὰρ νὰ συμπληρωθῇ τὸ φῶ-
λο, γιατί εἶχε μείνει ἓνα νεκρὸν, οἱ συν-
τάκται δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ συμπληρώ-
σουν καὶ τὸ γυμναστικὸν χρῶνεν! Ἀπο-
φασίσαν λοιπὸν νὰ γυμναστικὸν τὸ φύλλο
μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρεμάνιου, ἐπι-
μορμενοὶ τὰς σ ο β α ρ ὶ ας
συναδέλφους, ὡς καὶ ἔσπευσαν νὰ
δηλώσουν στοὺς ἀναγνώστὰς του.

Δὲν εἶχαν ὅμως εἰκόνα τοῦ Ἀρε-
μάνιου, καὶ ἂν εἶχαν, δὲν υποπόσαν
νὰ κάμουν κλισὴ ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ψάξαν ὅλα τὰ σφύρα νὰ βροῦν
κατένα πικρὸ κλισὴ καὶ τέλος ἔβη
τῆρε ἀπὸ κάτω μὴ παλιὰ ζωγρα-
φία. Χορὴ νὰ ἔξουν πῶν παστοῦ-
σε, τὴν παρέδωσαν στὸν ἀρχιεργάτη
καὶ ἔτρεξαν στὸ γυμναστικόν.

Τὸ ἀπόγειμα ποὺ τυπώθηκε τὸ φῶ-
λο, εἶδαν κατάπληκτοι, ὅτι ἡ δημοσιότητα ὡς εἶδον τοῦ Ἀρεμάνιου,
ἦταν μὴ προσπογραφία τοῦ... Σατωβριάνδου!... Δὲν τοὺς ἔτυχε
ὅμως ἡ συνειδησις τοῦς γι' αὐτό, καὶ τράβηξαν νὰ κάμουν ἑνα περὶ-
παιτο, ὅταν τοὺς σταμάτησε αὐστηρὸς καὶ ἐπιτιμητικὸς ὁ Σπυρίδων
Παγανέλης.

— Τί βεβήλως πράξις ἦταν αὐτή! τοὺς φώναξε, νὰ δημοσιεύετε
τὸν Σατωβριάνδου ὡς Ἀρεμάνου!

Τότε ὁ κ. Πόπ ἀπάντησε ἀφελῶς:

— Κύριε Παγανέλη, δὲν εἶνε ὁ Σατωβριάνδου, ἀλλὰ μοιάζει... σὰ
τὸ Μαρίαν!... Κόκκαλο ὁ Παγανέλης...

Ὅταν ὁ κ. Πόπ ἀπέτυχε κάποτε στὴν ἐκλογὴ του ὡς βουλευτὴς
Ψαθῶν, ἐκάλεσε τοὺς ἀγαθοὺς ἡσυχαστὰς καὶ τοὺς εἶπε τὴν κενωτικὴν
ἀλλοιογενὴ παροιμία:

— Ἐνῶς ἔμπορος ἀνακαινίσαι τὸ κατάστημά του μὲ διάφορα ἐμπο-
ρεύματα, τὸ στόλισε καὶ ἔβαλε στὴ μέση καὶ μὴ γυῖα μὲ ἓνα κατα-
κόκκινο χρυσοφόρο. Ἔνα παιδί εἶδε τὴ γυῖα καὶ πῆγε καὶ φάρεκε
μέσα σ' αὐτή. Ὁ φτωχὸς ἔμπορος τοῦ φώναξε τότε: —Μωρέ, στὴ
γυῖα μου ἦρθε νὰ ψαφρῆναι, ἐνῶ εἶχε μιστράστ σου κοττάμι πέλαιος
μὲ ψάδια!... Τώρα νομίζω πὺς γὰρ
ἐγὼ ἔπαθα τὸ ἴδιο μὲ σὰς, ἀφροὺ πρὸς
χάριν σας ἀφροὺς ὅλη τὴν ἄλλη Ἑλλάδα
καὶ ἦθα νὰ ἐκθέσω ὑποψηφιότητα στὴ
νῆσί σας. Ψάρενα, βλέπετε, στὴ γυῖα
μὲ τὸ χρυσόφορο καὶ δὲν ἔβλεπα μιστρά
μου κοττάμι πέλαιος!...